

nheder, og forbinde disse til den højere kirkelige Genhed, hvori Folkets kristelige Samfundsraad skal finde sit levende og bevidste Udtryk, — og der paa den anden Side, under Bevarelse af Hans Majestæt Kongens Rettigheder, som Statens og Folkekirkens fælles Overhoved, kan sikke Kirken den Uafhængighed af den verdslige Statsmagt i de reent kirkelige Anliggender, uden hvilken dens frie Selvstændighed paa dette Gebeet ikke vilde kunne bestaae.

Til Gjennemførelsen af et saadant fuldstændigt og afsluttet Forfatningsværk for Folkekirken vil der dog ikke umiddelbart eller øjeblikkelig kunne skrives, navnlig paa Grund af, at der, ved Siden af Savnet af en udtalt Trang, dertil hos Folkekirkens Medlemmer i Almindelighed, endnu ikke hos dem, der kunne betragtes som Bærerne og Ordførerne for den kirkelige Bevidsthed her i Landet, har dannet sig nogen almindeligere, fælles Anskuelse om den Maade, hvorpaa dette Værk skulde udføres, hvorfor der ikke heller, som foran berørt, i Kirkecomissionen har kunnet tilveiebringes Enighed om eet fælles Forslag angaaende det øverste kirkelige Organ, hvori Kirkeforfatningen skulde finde sin Afslutning. Under disse Omstændigheder er der ikke Udset til, at det for Dieblicket vilde lykkes med Held at virke til Gjennemførelsen af dette, eller hvilketsomhelst andet lignende Forslag, sigtende til at tilveiebringe en sand og levende Repræsentation for Folkekirken som et selvstændigt, organisk Hæle; — og midlertidige Skridt paa denne Bane, som det, Commissionens Minoritet har bragt i Forslag i sit Andragende om et væsentlig af Landets Biskopper bestaaende Kirkeraad, hvilket hverken vilde tilveiebringe nogen sand organisk Repræsentation for Folkekirken, eller vilde kunne vinde fast Rod i Folkets Opfattelse (af de kirkelige Forholds Natur, har Ministeriet ikke turdet bringe i Forslag, selv om der, hvad imidlertid i høj Grad maa betvivles, vilde være noget som helst Haab om, at det lod sig gennemføre. For Tidens har Ministeriet derfor troet at maatte indskrænke sig til at virke for Gjennemførelsen af de tvende andre af Commissionen foreslaaede Foranstaltninger, hvorved der ingen saadanne

Betænkkeligheder møde, og hvis ufortøvede Sværkættelse derhos under alle Omstændigheder af Commissionen eenstemmigt er erkendt for ubetinget nødvendig, nemlig Oprettelse af Menighedsraad og Sognebaandets Løsning.

Disse tvende Foranstaltninger maae upaatvivlelig ogsaa ansees som de i Dieblicket meest paaatrængende Punkter i den kirkelige Forfatnings sag, baade med Hensyn til deres egen Vigtighed, som Middel til at vække et kristeligt Liv i Folket, og tillige som Forudsætningen for Udviklingen af den kirkelige Bevidsthed i dette, der er Betingelsen for en sand og frugtbringende Kirkeforfatnings Indførelse og Virksomhed. Begge disse Formaal er det, Commissionen har havt for Øie ved de tvende nævnte Andragender om en friere Ordning af Sogneforholdet og om Oprettelse af Menighedsraad, — og det er derfor ogsaa disse tvende Foranstaltninger, hvis Sværkættelse Ministeriet har troet ufortøvet at maatte lægge Haand paa, og hvoraf den ene er Gjenstand for nærværende Lovudkast.

Det sidstnævnte af Commissionens ommeldte tvende Andragender gaaer ud paa, at der i ethvert Sogn maatte oprettes et Menighedsraad, bestaaende dels af Menighedens Præst eller Geistlige, dels af et vist Antal, mindst dobbelt saa mange Lægmand, udgaaende af Menighedens Midte ved almindeligt, for 5 Aar foretaget Valg af og iblandt de til samme hørende Huusfædre eller dem, der i disses Sted forestaae en Familie eller et Huusvæsen. Disse Menighedsraads Virksomhed er i Forslaget betegnet saaledes, at de i Almindelighed skulle understøtte Præstens Bestræbelser i Alt, hvad der kan tjene til at vække, styrke og lede et sandt kristeligt Liv i Menigheden. Til dette Niemed skulle de deeltage med Præsten i hans Bestræbelser for alt det, der kan bidrage til at fremme det religiøse og sædelige Liv, og for at fjerne Alt, hvad der modarbejder dette Liv i Menigheden; til den Ende ogsaa efter Aftale med Præsten og Anmodning af ham henvende sig til de Enkelte med kristelig Veiledning, Trøst eller Paamindeelse, advare dem, som give aabenbar Forargelse, og understøtte Præsten i hans Bestræbelser for at forebygge den hellige